

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	ความหวังของผู้คิดเชื้อเอชไอวี								
ชื่อผู้เขียน	นางสาวเรณูการ์ ทองคำรอด								
พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช								
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	<table> <tr> <td>ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คาราวรรณ ต๊ะปิ่นดา</td> <td>ประธานกรรมการ</td> </tr> <tr> <td>อาจารย์ ดร. พิฑูล นันทชัยพันธ์</td> <td>กรรมการ</td> </tr> <tr> <td>รองศาสตราจารย์ วิลาวัณย์ เสนารัตน์</td> <td>กรรมการ</td> </tr> <tr> <td>ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วารุณี ฟองแก้ว</td> <td>กรรมการ</td> </tr> </table>	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คาราวรรณ ต๊ะปิ่นดา	ประธานกรรมการ	อาจารย์ ดร. พิฑูล นันทชัยพันธ์	กรรมการ	รองศาสตราจารย์ วิลาวัณย์ เสนารัตน์	กรรมการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วารุณี ฟองแก้ว	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คาราวรรณ ต๊ะปิ่นดา	ประธานกรรมการ								
อาจารย์ ดร. พิฑูล นันทชัยพันธ์	กรรมการ								
รองศาสตราจารย์ วิลาวัณย์ เสนารัตน์	กรรมการ								
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วารุณี ฟองแก้ว	กรรมการ								

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหวังของผู้คิดเชื้อเอชไอวี เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของความหวัง การให้ความหมายและความสำคัญของความหวัง สิ่งที่มีหวัง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวัง และวิธีการในการคงไว้ซึ่งความหวัง เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงตามคุณสมบัติที่ได้กำหนดไว้ จำนวน 30 ราย โดยเป็นผู้คิดเชื้อเอชไอวีที่มารับบริการ ณ สำนักงานส่งเสริมสุขภาพ แผนกพันธุจักษุศาสตร์ มูลนิธิธศกาศริศตจักรในประเทศไทย และทุกรายเป็นสมาชิกของกลุ่มผู้คิดเชื้อเอชไอวีในชุมชน รวบรวมข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ในช่วงเดือนมิถุนายน - สิงหาคม พ.ศ. 2541 โดยวัดความหวังทั้งหมด 3 ครั้ง ในช่วงระยะเวลา 6 สัปดาห์ ด้วยดัชนีชี้วัดความหวังของเฮิร์ท (Herth Hope Index) ปี ค.ศ. 1992 และใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาประเด็นต่างๆของความหวัง

วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยความหวังภายในระยะเวลา 6 สัปดาห์ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคะแนนความหวังก่อนไปทางคะแนนสูงและไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติของคะแนนเฉลี่ยความหวังที่วัดได้ทั้ง 3 ครั้งในช่วงระยะเวลา 6 สัปดาห์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้ความหมายและความสำคัญของความหวังว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลของมนุษย์ทุกคน ความหวังเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นต่อการคงอยู่ของชีวิต ความหวังหมายถึงการมีจุดมุ่งหมายของชีวิต และความหวังทำให้เกิด

กำลังใจ สำหรับสิ่งที่มุ่งหวังของกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้มี 8 ประการ ได้แก่ การมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง การมีกำลังใจและจิตใจที่เข้มแข็ง การมีชีวิตอยู่ยืนยาว การใช้เวลาที่เหลืออยู่อย่างมีคุณค่ามากที่สุด การมีความสุขของบุคคลสำคัญในชีวิต การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างตนกับบุคคลรอบข้าง ความพอเพียงของรายได้ และการมีวิธีการรักษาการติดเชื้อเอชไอวี/โรคเอดส์ที่ได้ผล

ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความหวังที่พบในการศึกษาครั้งนี้มี 5 ประการ ได้แก่ การรับรู้ต่อภาวะสุขภาพในปัจจุบัน ความรู้สึกว่าสามารถควบคุมสถานการณ์ในชีวิตของตนเองได้ การสนับสนุนทางสังคม ความสำคัญในคุณค่าของตนเอง และความเชื่อทางศาสนา – สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตนนับถือ วิธีการคงไว้ซึ่งความหวังที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้ ได้แก่ การสร้างกำลังใจให้กับตนเอง และการแสวงหาความหวังใหม่ๆ ในเรื่องที่มีความเป็นไปได้มากขึ้น

ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปเป็นพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการพยาบาล และเป็นแนวทางในการวางแผนการพยาบาล เพื่อสร้างเสริมและคงไว้ซึ่งความหวังในผู้ติดเชื้อเอชไอวีต่อไป

Thesis Title Hope among HIV Infected Persons

Author Miss Renukar Thongkamrord

M.S.N. Mental Health and Psychiatric Nursing

Examining Committee :

Assist. Prof. Dr. Darawan Thapinta	Chairman
Lect. Dr. Pikul Nantachaipan	Member
Assoc. Prof. Wilawan Senaratana	Member
Assist. Prof. Dr. Warunee Fongkaew	Member

Abstract

This descriptive research aimed at studying hope among HIV infected persons including changing of hope, meaning and significance of hope, things they hope for, factors influencing hope, and strategies for maintaining hope. A purposive sample of 30 HIV infected persons was obtained from the Health Promotion Centre, Social Development and Service Department, the Church of Christ in Thailand. All of those persons were members of groups of persons living with HIV/AIDS in their communities. The quantitative and interview data was gathered between June-August 1998. The Herth Hope Index was used to measure hope scores 3 times within 6 weeks. The semi-structured interview was used to study aspects of hope.

Quantitative data of hope scores was analyzed to determine changes of hope during 6 weeks using oneway repeated measure ANOVA . The results indicated that most subjects in this study had a high level of hope and that there was no statistical significant change of their hope during 6 weeks.

Results from interviewing data show that most HIV infected persons describe hope as the right of a human being; hope is an essential for life; hope is a purpose of life and hope is self-motivated. Eight domains of things they hoped for included were good physical health; mental strength; prolonging life; making the most of the precious time they have; well-being of their

significant others; maintaining good relationships with others; adequacy of income; and effectiveness of medical treatment for HIV/AIDS.

Five factors related to hope reported by most of subjects were present health perception; sense of control; social support; sense of self-esteem; and religious-superstitious beliefs. Strategies for maintaining hope used by the subjects were self-motivation and finding new possible hope.

These findings can be used for developing a nursing model or guideline for nursing care plans to promote and maintain hope in HIV infected persons.